

Voda 2024

aneb

...jak jet vodu po souši...

Voda

6. - 9.6. 2024

Nemám rád, když se věci mění. A úplně nenávidím, když se mění hekticky a na poslední chvíli. Tedy přesně to, co se právě událo. Jak název napovídá, měla se jet voda. Pro ty méně zdatné - měla se na půjčených lodích splouvat řeka Metuje. Jenomže se nepodařilo zajistit logistiku. Řeka Metuje se vyznačuje tím, že není vodně - turisticky přizpůsobená. Není se kde najíst, není kde přespat, doprovodná doprava železnice/bus není v místě zastoupena. Tak dobrá, pojedeme ji na kolech. S Lenkou už jsme ji jednou jeli a bylo to skvělé. Tak to zkusíme znovu a malinko jinak. Stačí oprášit původní trasu a bude.

Bylo by, kdyby... Což s trasou a malými změnami nebyl problém. Ten nastal při vyhledávání dopravy na start trasy. Pamatuju si, že minule to bylo nějak napínavé. A ano, pomohla zpráva z výpravy, kde jsem se dočetl, že v pátek a ostatní pracovní dny se vlakem do Adršpachu dojet nedá. A ano, vzpomínám si, že jsme jeli v sobotu. A že se přestupovalo a celkem dlouho se jelo nějakou lokálkou. Jasně, zadal jsem IDOSU aby mi to našel. Ano, zase tvrdí, že v pátek jen busmo, ale v sobotu jedou dva spoje. Vybral jsem ten ranní. Jasně, je tu, všechno na něm sedí, jenom, co je to ten oranžový trojúhelník s vykřičníkem uvnitř? VÝLUKA! Sakra, parchanti! Kde? Mezi Pardubicemi a Hradcem Králové? Je tam autobusová doprava, ale dopravuje jen lidi s jedním malým kufrem. No, a je to. Tak rychle něco jiného. Hledám a hledám a pořád narážím na to, že vlakem se dostaneme přibližně do 100 kilometrů kolem Prahy. Dál jsou výluky. A cože to máme bez výluk? Co takhle západ, přejezd Pilsen - Prágl? Je to tam hezký, nebyl jsem tam ani nepamatuju, tož do tého.

Trasa je, spojení vlakem taky, vše ostatní zařízení, tak čau v pátek v 19 hodin na Hlaváku.

Máme čtvrtek, večer po rachotě se mi podařilo kromě potravin nasypat do bagáže vše potřebné, Mašinka je v pořádku, všechno funguje a má úplně nové pláště s vnitřní neprůraznou výstelkou a mnou doplněnou ještě jednou výstelkou. Ted' projedu i policejní zastavovací bodce.

Pátek. Pekličko. Během dopoledne jsem zjistil, že mi z provozního telefonu (to je ten, kde mám soukromou, ale i služební SIM a používám ho pro běžný soukromý i pracovní život) zmizely kontakty. Zůstala jen čísla v přijatých, a odeslaných seznamech. Ano, tak chytřej jsem taky. Vypnul jsem ho a zase zapnul. Žádná změna. Nevadí, mám kopii kontaktů na SIM. Aha, tak nemám. Ani na jedné z nich. A byly tam. Dokonce roztržiděné, že na služební byla čísla pracovní a na mojí, byla čísla soukr. Obě jsou úplně čisté, a dokonce jsou na nich povypínané všechny přídavné služby. Jak se tohle mohlo stát? Že bych někde nakoupil nějaký vir? Moment, něco se děje. Píše to tu: Váš účet byl změněn. xxx.xxx@outlook.com byl převeden na xxx.xxx@gmail.com. Já to ale nechci!!! Nikde jsem nedal svolení k tomuto kroku. Ted' nemám čas to řešit, potřebuju kontakty, protože budu mít ještě několik pracovních hovorů. Dal jsem obnovit ze zálohy na cloudu. A nic. I tady je to prázdné. Sakra, co si to dovolují!!!!!!!

Jak, že mi vymazali všechny kontakty na všech úložištích!!!! A jak to, že mi vlezli až na SIMky!!! Tak a co ted'? Moment, nějak si vzpomínám, že jsem ještě dělal zálohu na SD kartičku.

Jo, povedlo se. Kontakty jsou zpátky. Ale ne všechny. Pár jich není obnoveno, protože jsem je ukládal nějakou dobu po provedení zálohy. Ale ono to půjde. Ve WhatsApp jsou čísla a k nim profilové fotky. Volat se dá, SMS taky jdou, telefon fotí a vic ted' nepotřebuji. Ještě jsem udělal zálohu znovu na cloud.

Pro dobře vykonané práci pro mého zaměstnavatele jsem se dopravil domů,

nakoupil, dobalil, přendal se do jízdniho a hurá směr nádraží. A ejhle, ono to není vůbec hurá. Kopec ve Francouzské jsem nedal. Naštěstí v zastávce zastavila tramvaj a já “musel zastavit”. A trochu si odpočinout. Ale ani pak to nebylo lepší. Velmi jsem si oddechl, když jsem byl na vrcholu... kopce. A pak na Vinohradskou a dolů. A stejně mi museli dát do cesty něco, aby to nebylo jen tak. Na odbočce do Wilsonovy rozhrabali pravý pruh a nejlevější zavřeli. Takže pro všechny zbyl jen prostřední. A samozřejmě mi řidiči dávali na srozuměnou, že jsem škodná, která se jim plete pod kola.

Konečně odbočení a rozšíření do tří pruhů. A pak sjezd na taxi štáfl do podzemí a z něj do haly. Mírím na místo srazu, do času srazu zbývá minuta. Krásně jsem to stihl. A koukám, že Lenka i Standa už jsou tam. Tak to je moc dobře, že to takhle vyšlo.

Pozdravili jsme se a začali s povídáním, a rozebíráním voleb do parlamentu EU a dalších věcí, když Standa ohlásil, že máme zobrazené nástupiště 3J. Skvělý. Do odjezdu vlaku zbývá 15 minut.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	297	0	0	23

Vlak je vypraven odtud, není kam pospíchat. V klidu jsme se přemístili na nástupiště a pak do vlaku. Místenky pro lidi máme, pro kola taky, akorát jim tu tradičně nesesedí čísla. Ale to národnímu dopravci ČD rád odpustím. Hlavně že nejedeme s Arrivou. Dneska jsem fakt unavený a ještě pořád rozpálený z té akce s telefonem a na nějaká železniční dobrodružství nemám náladu.

Nastoupili další lidi, mezi nimi tatínek se synkem, oba s kolama a vlak se dal do pohybu. Přišel štiplísek, olíznul krabičkou Standou drženou sdruženou jízdenkou pro nás všechny, píplo to a to bylo všechno. Žádná nesrovnalost, žádné dorovnávání jízdneho. Děkuji, viz výše...

Vlak se proloužil přes Prahu, najel na západní koridor a nic. Pořád se ploužíme. Ale jo, je to vlastně v pořádku. Koridor prochází opravami, takže si rychlojízdy moc neužijem. A tak si povídáme o novinkách i nenovinkách, rozebíráme své zážitky do doby, kdy jsme se viděli naposledy, Lenka přišla s úžasným vtípem o slonovi, prostě paráda.

Vlak přibrzdil a po chvíli zastavil úplně. Jsme v Zadní Třebani. Asi čekáme na protijedoucí vlak. Díky modernizaci je zde v provozu jen jedna kolej, a tak se vlaky musí v nádražích vyhýbat. Nijak zásadně to nebereme na vědomí, jen padají nářázky na včerejší srážku vlaků v Pardubicích.

Po docela dlouhé době přichází štiplístek a oznamuje, že dál se zatím nepojede, protože před námi hoří louka a hasiči nám nedovolí projet. Hmm, já ty zážitky prostě přitahuju. U Arrivy mě to nepřekvapuje. Ale u ČD?

Lenka prosazuje nápad, že dokud stojíme, můžeme si skočit na jedno do nádražní restaurace Mašinka, která je v dohledu. Konec konců štiplístek nám dal možnost vystoupit a jít se protáhnout s tím, že než se pojede, dá nám to velmi hlasitě najevo. Myšlenka je to zajímavá, ale nějak jsme to zmluvili a z realizace sešlo.

Za 20 minut se rozhoukala lokomotiva, rozpískala se štiplístkova píšťalka, a za další tři minuty jedeme. V Berouně skončila jednokolejka, fíra za to vzal a upalujeme kosmickou rychlostí. Tedy aspoň podle ČD.

Na příjezdu v Plzni máme 35 minut zpoždění. Špatně. Začíná se stmívat.

Chtěl jsem dnes dojet za světla. Vystupujeme, nastavujeme, přesunujeme se před nádraží. Všechno připraveno, ještě spustit navigaci. Nejde to!!! Neukazuje aktualizované tabulky tras. Přesněji ta dnešní v ní není. To bude tímhle telefonem. Má předplacenou kartu a asi bude málo kreditu. Dobře, není to problém, ostatní přístupy mají. Naviguje Standa.

Po prázdných silnicích opouštíme Plzeň a jede se skvěle. A to až ke zkratce přes pole. Mám nové pláště a pochvaluju si, jak krásně fungují. Nekloužou ani v bahně. První se do přírody vnořil Standa a trochu to s ním hází. Udržuju si odstup a pořád to jede dobře, žádné smýkání, na záběr vše reaguje podle očekávání. Ale pak jsem Standu dojel, jím to smýklo a odhodilo doprava na vedlejší cestičku. Já jsem zabral a spadl mi řetěz. Ani jsem nevymyslel jak vystoupit a ležel jsem na levém boku. Vše bylo pomalé a tak mi nic není. Jen se nemohu vysoukat z pod kola. Ležím hlavou a rameny dolů po svahu a nemám se jak a o co opřít. Přijíždí Lenka a chce mi pomoci. Začal jsem se pídálit ven. Povedlo se. Zdá se, že Mašinka je beze škod, tak mi ji Lenka pomohla ztopořit. Konec konců jako ženská má s topořením jistě značné zkušenosti.

Povedlo se. Mašinka je zase nasvislo a můžeme pokračovat. Jdeme pěšky. Na malém plácku, kde bylo víc místa, jsem nahodil řetěz a můžeme zase jet. Tak ne. Jsme v lese, všude mokro a terénní vlny a mezi nimi potůčky. Jet se nedá, je tma. Lence nejde hlavní světlo. Samozřejmě bublá a nadává. Neodpustil jsem rýpnutí na téma kontroly a údržba pomocných zařízení na kole. Jsem přesvědčen, že tam má vyteklé baterky. Tvrdí, že to není možné. No dobrá, jak myslíš.

Jdeme kopcem nahoru tmou bahnem a kalužemi. Ještěže jsem Mašinku pořádně vypucoval. Ted' by se špinila na umazanou vrstvu.

Dorazili jsme na rozcestí. Dá se pokračovat vpravo, nebo vlevo. Standa tvrdí, že máme jet rovně. No, asi bychom to zvládli, ale do obilí se mi vůbec nechce. Vpravo to taky nepůjde, je tam dálnice. Ale když se zahledíme doleva, jsou tam siluety stromů a roští, a to v krásné lajně. Tedy je tam nějaká komunikace. Jedeme tam.

Jsme na asfaltové stezce a tmou se jede celkem hezky. Projeli jsme Kyšice a za pár kilometrů i Ejpvovice. A to už jsme blízko bodu č. 8 na trase, což je nocleh. Kolem kempu doprava, ještě kus, sjezd z asfaltu, lesní cestou a jsme tu. Vybíráme místo a stavíme. Je to tu krásné, jen trochu ruší valící se voda někde poblíž. Jde o říčku Klabava, upalující celkem svižně do nádrže. Ale jo, ono to půjde. Aspoň u mě. Jsem poněkud unaven a uvláčen a tak lze předpokládat, že budu spát, jak kdyby mě do vody nehodil. Tak pac a

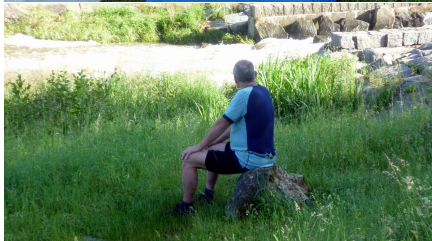
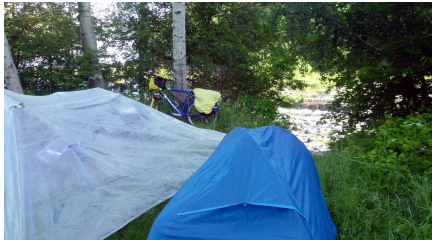
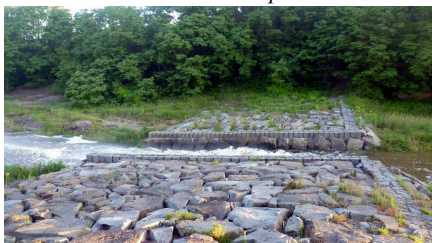
pusu a dobrou. Je 22 hodin 40 minut.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Vod. Nádr. Ejpovice	47	313	16	11	8 - 26

Ráno 8.6. sobota

V noci byl klid a relativní teplo. Jen mám bouli pod ležením a to takovou, že sjížďím k Lence. Pořád. Lenka včera pronesla, že se stala tragická událost. Nevyvezla citrón. Hned při přípravě snidaně jsem ji řekl, že bez citrónu vařit čaj prostě nebudu. A to zejména proto, že voda na vaření prodlévá doma na stole. Na to Lenka vytáhla láhev 1,5l průhledné vody. Jen na viněťe píšou, že je perlivá. Nevadí, i z perlivé vody bude dobrý ranní čajíček. Co mě však zajímá víc, je ten vodní kravál. Jdeme se na to podívat.

Aha, už tomu rozumím. Tudy voda potichu prostě téct nemůže. Lenka využila sílu živlu a pere svoje plátěné boty zablácené včerejším průchodem lesem. Prý pro jízdu nevadí když budou mokré, protože má s sebou ještě jedny.

Snídáme, balíme, a pojedeme. Ještě mě napadlo nahlédnout do Lenčiny svítilny. Teda tam to vypadalo. Nejen že z ní vytekla nějaká kapalina, ale všechno zrezivělé a nechutné. A baterky samozřejmě na koncích olezlé a chlupaté. Takže vytekly... Lenka na to kouká, a než se stačila zeptat, jestli to jde opravit, vyřkl jsem ortel – budiž světýlku kontejner na elektroodpad lehký. Zatvářila se pohřebně. No, nic, je načasе vyrazit.

Začátek skvostný. 10 kilometrů po asfaltové stezce lese. Svítí slunce, je teplo, stezka je po rovině. Ani jsme si to nestačili užít a jsou tu Rokycany a v nich Penny.

Potřebujeme doplnit zásoby. A taky dobít kredit v mém telefonu, aby se rozeběhla navigace. Tedy potřebuju Spořkomat. Avšak najít ho není zas tak jednoduchá věc, jak by se zdálo. Dojeli jsme do centra a našli řadu bankomatů. Kromě jediného. Toho, který hledáme. Nakonec jsme ho našli úplně v koutě náměstí. Dosypal jsem kredit, zapnul telefon a ... nefunguje. Nechce mě pustit k mapám. Může za to zsranej Google.

Začalo to už v pátek v práci u provozního telefonu. Teď se snažím připojit výpravní telefon k mému účtu na Seznam.cz. Nejde mi to. Zato se i tady objevilo, že mám nový Google účet. A i tenhle telefon je kontaktů prostý. Ale tady už stačilo obnovit z cloudu. Blbě je to, že se nemůžu dostat k trasám a zapnout navigaci. Dobrá, odeberu účet Google a obnovím účet Seznam.cz. Myšlenka pěkná, ale nejde to. Odmáznout Google účet nebyl problém. Ale jakmile jsem dal vytvořit účet Seznam.cz, napsalo mi to, že doména není registrovaná v USA a jako nedůvěryhodná byla zablokována. A totéž se stalo s Mapami.cz. Prohlásilo je to za nebezpečnou aplikaci a zablokovalo ji to. Znovu se objevil účet Gmail. Teď dokonce znevíditelně ikonu nastavení, abych nemohl účet zrušit. Mapy.cz to znovu prohlásilo za nedůvěryhodnou stránku a zase zablokovalo. Hells stránky to vzalo, ale link na mapy zase ne. Když jsem se to pokusil obejít přes Seznam.cz, znovu to prohlásilo, že to není doména registrovaná v USA a zablokovalo ji to. Při přímém pokusu o otevření map je to otevřelo ale nepustilo k mým trasám, protože odkaz je nedůvěryhodný. Takže jsem trasu zadal ručně z toho, co jsem si pamatoval. A to fungovalo. Standův telefon to vzdal úplně. Prohlásil, že je v nouzovém režimu a pustil ho jen k telefonování. Vše ostatní šedé, nedostupné. Takže vzpouira techniky? Jenže co teď a tady s tím? Tak asi takhle. Navigace v omezeném provozu funguje, ostatní pořešíme později.

Jedeme opuštěnou silnicí z Rokycan na Volduchy. Cestou stavíme u večerky na

jedno studené lahvové. Bodlo. Ale telefony jsme zase nerozchodili. Jedeme dál. Slunce svítí, je teplo, provoz na nule, jede se pěkně. Pak nás trasa zavedla do lesa. A jak to tak bývá, byly cesty rozryté lesní technikou, mezi lesními výtěžky a kalužemi se ztrácejí, a držet se jich fakt není sranda a navigace v lese také není úplně spolehlivá. Samozřejmě to celé pěšky.

Pak se terén zlomil a jedeme dolů. A po asfaltu. A rovnou k hospodě a zároveň k obecnímu kulturnímu centru v obci Lhota pod Radčem. Probíhají tady volby a prý odvolilo 40% obyvatelstva.

Dali nám pivo a jak byl Standa vším nadšen, tak to své mocným gestem převrhl a rozlil. Dig.

To se mně stane tak 1x za 10 let a nyní zrovna teď a musí se o tom hned psát. Zdůrazňuji, že to byl náhodný pohyb ruky a nijak nesouvisel s probíhajícími volbami do EU parlamentu. Sar.

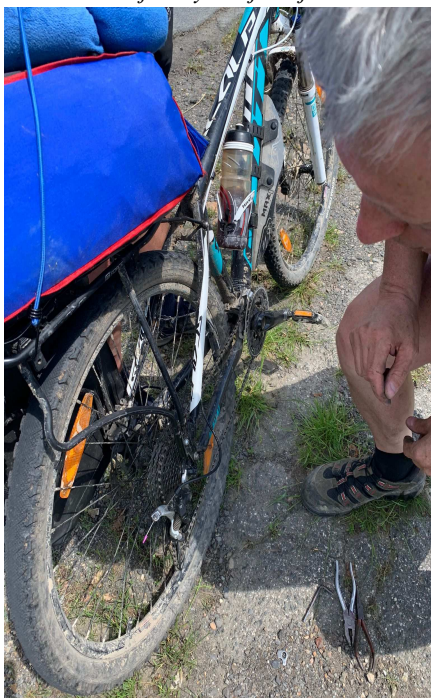
Odpočinuli jsme si a pojedem. Pořád se jede skvostně. Slunce, Vzduch, no, ta voda teda ne, a ze rčení Ženy, Vino, Zpěv, neplatí vůbec nic.

Přijeli jsme na křižovatku, odbočili a nějak jsem si pěkně našlápl a Mašinka vyrazila jako koleji zbavená. Tak jsem to jen udržoval a jelo to moc pěkně. Jenom je blbý, že jsem tu sám. Standa s Lenkou se někde courají. Telefon. Hele, on funguje!! Volá Standa. Že prý má Lenka něco s přehazkou a nemůže jet. Dobrá, vidím je, a tak instrukce znějí dojít ke mně pěšky.

Za chvíli jsou u mě. Lenka shodila bágl a vidím, že je přehazka zle poničená. Visi na lanku a řetěz je na ní namotán a zbytek úplně šejdrem. Aha, je na několika místech ohnutý. A co víc, je přeražená patka přehazovačky. No tak tohle jsem ještě nikdy neviděl.

V souvislosti s tím mě napadá, jak takhle bloudili tou džunglí Čech, Rus a Američan a dobludili k vesnici lidožroutů. A šaman povídá: "Každý z vás dostane dvě skleněné koule, a když mi ukážete co jsem ještě neviděl, budete volní. Jinak budete k obědu." Odvedou každého do jedné chýše, nějakou chvíli je nechají a pak jde šaman k Američanovi. Ten s koulemi žongluje a všelijak pohazuje, a šaman říká: "To už tu bylo, na polívku s ním." Jde k Rusovi. Ten nehybně sedí uprostřed chýše a koule kolem něj všelijak levituji. "To už jsem viděl, na guláš s ním", říká šaman. Pak jde za Čechem. Ale hned je z chýše venku, celej nasranej, a řve: "Teda to jsem ještě neviděl! Ten blbec jednu kouli rozbil a druhou ztratil!"...

Tak já taky: To jsem ještě neviděl...

Pokouším se všechno nějak narovnat, a patku našťouchat pod rychloupínák tak, abychom dojeli do 5 km vzdáleného Zbiroha, a tam se uvidí.

A vidělo se asi po dvou kilometrech se přehazka definitivně odporoučela. Vzniknuvši chuchvalec troskek přehazky a řetězu jsem upnul pod nosič tak, aby to nepřekáželo a rozhodl se, že Lenku odtáhnu. Šňůru mám, tahat umím, Lence jsem dal rychlé školení jak se na špagátě chovat a souprava mohla vyrazit.

Na první pokus výborná. Dojeli jsme do Zbiroha a co dál? Má tu být cykloprodejna, ale na telefon nikdo nereaguje. Takže zvažujeme, jak odtud Lenku dostaneme. Odtud není doprava. Ale z Kařezu ano. Ještě jsem se pokusil situaci zvrátit tím, že jsem zavolal Kachnovi do Berouna. Určitě má něco, čím se dá přehazka nahradit, nebo tady má známého.

Nemá. No, tak to je moc blbý. Potvrdil nám však správnost myšlenky dopravit Lenku do Kařezu na vlak. Ten jede. A dnes, a asi za 45 minut. Zkusíme to. Chvilku jede Lenka na špagátě za mnou, chvíli ji Standa strká. V tomto duchu celkem svižně dojíždíme k nádraží.

Další hit. Lence úplně vypadlo zadní kolo. Tak to jsem ještě neviděl (zase). V rychlosti jsme ho se Standou nasadili zpět a Lenka dokončila doběh na zastávku vlaku. Přijel okamžitě. Tak jak všechno stálo a leželo jsme se Standou popadli a vstřčili do vagónu. Rychlé rozloučení, prudký hvizd vlakvedoucího a vlak je pryč. Dig.

Opět se osvědčilo, že se jezdí ve skupině a tudíž technické problémy se dají zvládnout v relativní pohodě. Dig opět osvědčil své technické schopnosti a jeho řešení zachycení patky pod rychloupínák přehazky by se mělo vyučovat na strojní cyklo průmyslovce. I šňůru na tahání spolujezdce měl, ale já ne. Ale teď ji mám i já a tudíž jsem připraven.

Sar.

A co řekl? Standa chce dokončit trasu. OK, jen mi nějak není dobře. Může to souviset s mým ne úplně nízkým krevním tlakem a s novými pilulemi, které jsem vyfasoval a vůbec s celkovým vypětím, které si užívám jak pracovně, tak doma. A neposlední řadě s těma posraněma Američanama, co nás furt potřebujou někde šmírovat a neustále nám kafrat do života (Google a ostatní šmejdi). No, snad to není nic vážnějšího. Pokud je to tímhle, bude stačit odpočinek, určitě nějaké pití a možná by to sneslo se najíst. Popojedeme do hospody a zkusíme s tím něco udělat.

Stalo se. Sedíme na zahrádce podniku vedle silnice, kde měli poslední zavřeno. Restaurace u Kroftů se to tu jmenuje. Jsme pod pergolou, venku žhne slunce, ulemtáváme Birella a já k němu mám psíkovou. No nic moc. Oboje!

Ještě chvíli probíráme situaci a po dalším dílčím zadáním trasy jedeme. Směr vesnice Točnick.

Jede se skvěle. Pořád mírně dolů. Opouštíme hlavní a furt dolů. To celé přibližně pět kilometrů. Stále svítí slunce a je horko.

A jsme u skalních útvarů pod hradem Točnick. Ještě pár metrů a pohoda končí. A teď pěkně zase nahoru. A to už není zážitek z nejlepších. Především otravuje horko. A v kombinaci s kopci nahoru z toho vychází, že jdu párkrát pěšky.

Tak, ještě levá odbočka, kousek nahoru a cedule Broumy. Ano, ty Broumy, kde je známý pivovar Matuška. Před mnoha lety mě sem zataáhnul Kachna na ochutnávku velké škály piv. To byl Matuška ještě normální a ceny byly sice o malíko vyšší, ale dalo se to přežít. Poslední dobou mu stoupla do hlavy sláva a rozhodl se, že je jeho pivo prestižní a vyšrouboval ceny tak, že jsou na dvojnásobku konkurence. A lidi jsou blbí a kupují mu to. Dneska má dokonce Den otevřených tanků. To spočívá v tom, že má otevřená vrata do pivovaru a hned za nima stánek a pár stolů a lavic se slunečníky. A 0,4 l piva stojí 55 korun. Tak to si může nechat.

Kousek jsme se vrátili ke klasické hospodě. A tady mají Staropramen, dobře natočený a akorát nachlazený, za 33 korun. Půl litru. A tedy Matuška $55:4=13,75$ Kč za deci piva, Staropramen $33:5=6,60$ Kč za deci. Co dodat...

Dal jsem dvě. Mezi tím si se Standou povídáme o všem možném a podvečer krásně plyne. Je tu tak pěkná nálada, že bych tady vydržel do zavírací. Ale do místa noclehu jsou to ještě 4 kilometry, chtělo by to popojet. Je 19 hodin.

Jedeme. Další průjezdní bod má být Karlova Ves a kousek za ní je pro dnešek konec.

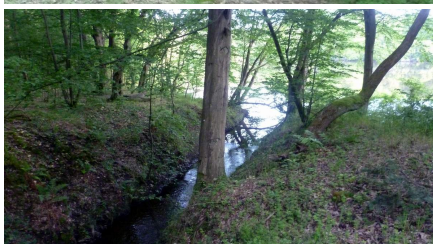
Nezačíná to špatně. Zase jedeme nejméně 2 kilometry z kopce. A pak pochopitelně nahoru. Ale není to tak hrozné. Projíždíme vesnicí a silnice se zase svažuje. Teda to se mi to líbí.

A jsme v místě noclehu. Hmm, blbí. Mokro a odevšad je sem vidět. No nic, popojedeme a budeme hledat jinde.

A jak to tak bývá, nejen že jsme našli, ale také luxus a paráda. Uhníždili jsme se u Hořejšího Rybníka za dřevěnicemi místního rybářského spolku. No nádhera. Vykoupali jsme se jim tu a začali s přípravou noclehu.

Dig.

Sice tam byla cedule vstup zakázán, soukromý pozemek a na jedné dřevěnici byla i kamera (nebo atrapa kamery???), ale místo k přespání bylo naprosto dokonale, neboť bylo i s koupáním v rybníku. K vodě byl super přístup a ani nebyl bahnitý, no nemělo to chybu. Prostě ubytování i s koupelnou. Sar.

Ajaj. Nemám tady Lenku a její kolo. Což je hlavní konstrukční prvek doupěte. To kolo. Lenku bych na beton nepřesvědčil, že má celou noc držet napnutou plachtu. Standa mi půjčil svoje a pomohl mi celou velestavbu postavit. Trochu jsme popili veselých kališků a spokojeni s pěkně prožitým dnem se odebrali do spacáků.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Karlova Ves (hořejší ryb.)	53	376	62	15	11 - 27

Ráno 9.6. neděle

Probudil jsem se krásně naladěm. Kolem poletují ptáci a souhrn všech jejich akustických projevů zní dobře. nechce se mi ze spacího sáčku. Terén pode mnou je krásně rovný, ve váčku teplo a celkově příjemno. Až po dlouhé době mě z této pohody vytáhla nutnost navštívit roh. A pak už se vstávalo, snídalo a chystal odjezd.

Odjíždíme směrem na Nižbor. Je krásné ráno, slunce svítí, ale nepřipaluje. Pohybujeme se částečně lesem, projíždíme Nový Jáchymov, Otročiněves, nikde ani živáčka. Jede se překrásně. A navíc se to tu začíná pěkně svažovat. Do Nižboru je to pěkně padák. Ani nějak nemám chuť nechat Mašinku letět. Držím ji do 60 km/h. A pak jsou serpentina a tam se musí fakt pomalu.

A jsme v Nižboru. Není tu nic zajímavého, pojedeme dál.

Držíme se pravého břehu Berounky a přibližujeme se k Berounu.

V Hýskově zapínám telefon, který zase funguje, a spojuju se s Kachnou. Včera jsme se domlouvali, že se ozvu až budeme poblíž a že nás doprovodí ku Praze. Teď je velmi udiven, že už jsme tak blízko. Prý očekával, že budeme teprve teď přibližně vstávat. Dohodli jsme se na srazu u nádraží a zase jedeme.

Cesta po pravém břehu je pěkná. Jednak jsme tu v tuhle hodinu úplně sami, až na dvě velmi pěkně vypadající běžkyňe v protisměru, se kterými se hlasiťe zdravíme, a jednak je tu pěkná šotolinová stezka bez terénních nerovností.

Dojeli jsme k lávce na předměstí Berouna a zaujalo nás tohle:

V dobách rozkvětu to muselo být něco. Je sice vidět, že se někdo pokoušel objekt zachránit, ale nějak se nezadařilo.

Pokračujeme dál. Najednou se za zatačkou vztyčila asfaltová stěna. Aha, tak tudy ne. Takhle po ránu rozhodně nebudu zdolávat takovéhle kopce, když nemusím. Vrátili jsme se na lávku a po druhém, úplně rovném břehu vjeli do města. Kousek pděl řeky a znovu jsme přešli lávku, a hle, ony jsou zde trhy. Naštěstí je brzy, tak jsou tu stánkaři skoro sami. Trochu je podezírám, že obchodují sami mezi sebou.

Projíždíme ulicemi a blížíme se k náměstí. Telefon. Volá Kachna, že právě dojel k nádraží. Jo, my zatočíme, popojedem asi tak 300 metrů a budeme tam taky.

A opravdu, je to tak. Na úplný volnoběh jsme dojeli k lavičkám, kde nás Kachna očekával. Přivítali jsme se, ve vysoké rychlosti si předali informace o událostech posledních pěti let a vydáváme se na společnou cestu. Pojedeme Berounskou stezku až do Prahy.

Přejeli jsme železniční most, sjeli k silnici, překonali ji a už jedeme úplně sami úplně rovnou, hladkou, asfaltovou stezkou. Že bych tu byl takhle sám se mi naposledy povedlo v době, kdy taď ještě nebyl asfalt, ale uježděná hlína plná kaluží. Jede se skvostně. A přitom povidáme. Teda hlavně Kachna vypráví. Chvilí se mnou, chvilí se Standou.

Minuli jsme Alkazar, kde tentokrát nevisel na lanech žádný nahorulezec, projeli pod skálou, kde se nedávno uloupl poněkud větší balvan, přibrzdili v Srbsku, a to jenom proto, že jsme najížděli na hlavní a dávali přednost, a pohodově šlapali ke Karlštejnu.

Je tu nějak hodně motorových tříkolek. Jsou pěkně naleštěné, na některých se třepotají vlajky, některé dělají nepěkný rambajs, jiné si jen tak bublají. Skoro to vypadá, že

tady mají nějaký sraz.

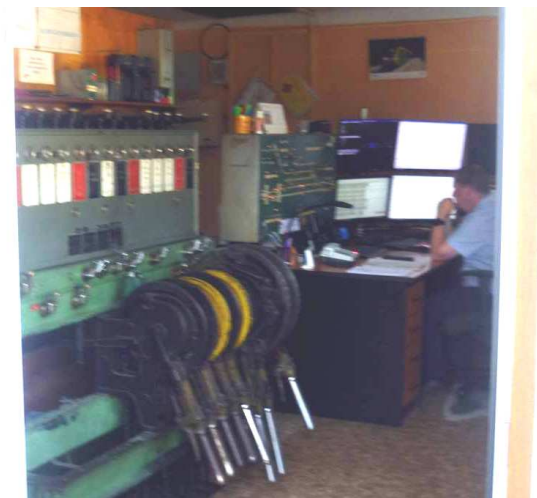
Máme za sebou Karlštejn a přijeli jsme na odbočku k lávce do Zadní Třebaně. Lávku jsme vzorně přešli. To se tady musí. Jednak jsou tu značky, které k tomu vybízejí, a jednak se nechci přetlačovat se stádem běsných rybářů, kvůli kterým zákaz jízdy vznikl. Podlahu lávky totiž tvoří příčné fošny a ty jsou veskrze volně ložené a při jejich přejetí dělají ohromný rámus. Což rybáři neradi.

A jsme na druhé straně. Tady nás Kachna nasměroval na pivo do nádražky. Přesněji na pivo Konrád. Z Vratislavic u Liberce. A nádražky Mašinka. Ano, to je ta stejná nádražka, kam zatoužila Lenka zajít, když tu stál náš vlak na Plzeň a čekal až hasiči uhasí louku.

Tak lokál je to pěkný. Je to přesně v duchu malých nádražních restaurací, které pamatujeme z minula. Moc se mi tu líbí. A Konrád? No, jak to jenom... Možná je to mým momentálním rozpoložením, ale na tohle jsem chuť úplně neměl.

Naštěstí mohu zklamání z piva kompenzovat pohledem do výpravny.

Po občerstvení jedeme dál. Pořád je pěkně, svítí a teď už i připaluje slunce, a jízda je pohodová. V protisměru se začínají objevovat chomáče lehkojízdních cyklistů. Nejspíš jde o vyletníky z Prahy, kteří nemohli dospát. Dokonce jsou mezi nimi i elektricky motorová. Je klika, že jedeme v protisměru. A až oni pojedou domů, my budeme naložení ve vaně.

V naprostém poklidu a pohodě jsme dojeli do Černošic k lávce přes Berounku. Standa se rozhodl zde zakončit, dát se přes lávku a pak nejlépe možné do Jesenice, takto jeho trvalého bydliště. Škoda. Mohl se odpojit až v Radotíně. Tak jo, čau a zase příště.

S Kachnou pokračujeme na Prahu. Projeli jsme Radotínem a pak se dohodli, že přejedeme obě řeky pomocí lávek pod mosty Pražského okruhu.

Lávky jsme přejeli a také se rozloučili. Zatímco já pojedou stále do centra, Kachna se otáčí na západ a odjíždí ku Zbraslavi. Jasně. Tam je taky most, může se vrátit na svou stranu řeky a zvolna se odebrat domů.

Jedu po Modřanské stezce. V protisměru je celkem živo. Hlavně krasobruslaři tu překáží. Zvlášť jednu jsem málem nabral, když na celou šířku stezky předvedla přenádhernou piruetu, rozšířenou o dvojitého odpíchnutého Ritbergra, končící držkopádem do trávy vlevo ode mě. Pak už se až domů nedělo nic zvláštního. Počasí bylo pořád na jedničku, lidí v mém směru málo, rychlost jsem nevyvíjel nijak závratnou, prostě pohoda.

No, a jsem doma. Krásně projetý, vysluníčkováný, plný zážitků, jsem velmi spokojen.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	59,6	447	71	17	9 - 26

Epilog:

Nějak mám pocit, že se technika opravdu vzbouřila. A šla tak daleko, že v případě Lenčiny přehazovačky dokonce spáchala sebevraždu. Zatímco světýlko bylo již mezi neživými. Ale jinak dobrý. Počasí na jedničku, trasa nenáročná, noclehy vyšly skvěle, letos poprvé jsme se koupali v přírodě, v závěru se přidal Kachna, jsem velmi spokojen.

Dig.

Libilo se mně to. Sice jsem ztratil občanku a získal 5 kliš'tat, ale příště jedu zase. *Sar.*

Celková technická data:

Účast:

Tři na suchu... Standa, Lenka a Dig

Oficiálně přiznaná

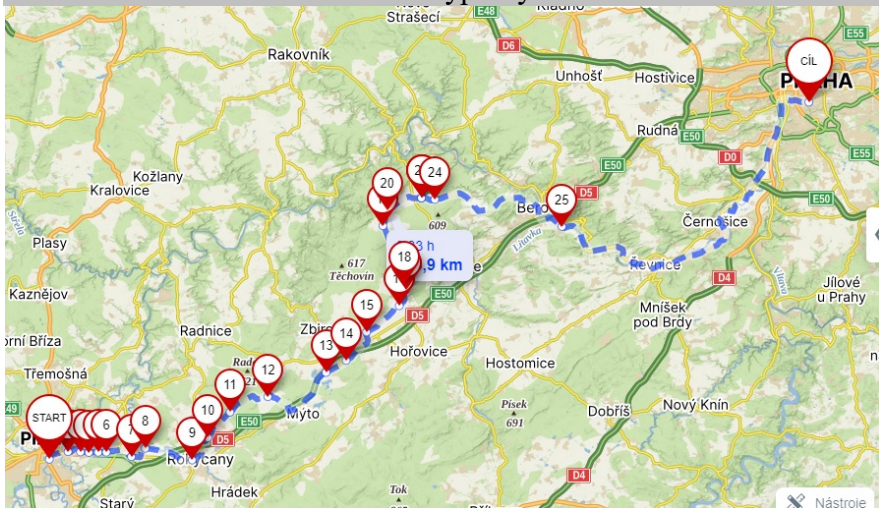
150 km

kilometráž:

Příště:

MikroExpedice

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), **Dig (Dig)**, Kachna (Jak), **Lenka (LeK)**

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour _{club} 2024
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz